

I

Als mensen je kleineren, verschrompelen ze je tot er bijna niks van je over is, ze reduceren je, ze maken dat je je *shit* voelt. Shit betekent in het Engels behalve stront niet alleen waardeloos, maar ook klein. Dat is ook wel logisch. Ik bedoel niet dat klein en waardeloos synoniemen zijn, maar in Amerika schijnen ze dat wel te denken. Neem bijvoorbeeld *The Wizard of Oz*, die Amerikaanse klassieker die iedereen zo geweldig vindt, ook al komt er een heel ‘Munchkinland’ in voor vol mensen die zich doodschamen, de helft in een roze speelpakje en met een lolly, en dat terwijl ze minstens dertig zijn. Hun naam staat ook niet op de aftiteling, daar staat alleen dat de Munchkins worden gespeeld door ‘The Singer Midgets’. Judy Garland schijnt dol op homo’s te zijn geweest, ze was zelfs een soort homoactivist, maar ze verspreidde het gerucht dat de ‘dwergen’ heel ranzig waren, dat ze het de hele tijd met elkaar deden en whisky dronken op de filmset. Mensen zijn dol op zulke verhalen, want het is ontzettend grappig om je voor te stellen dat kleine mensen seks hebben. Er was zelfs een broodje aap-verhaal dat een van die dwergen zich had opgehangen – er werd gezegd dat je hem ergens achter in beeld kon zien bungelen. Maar dat bleek een struisvogel te zijn. Oké. Een vogel waarmee ze dat bos ‘magisch’ wilden laten lijken. Je had in die tijd 5-inch-beeldschermen, en als die vogel van twee pixels met zijn vieze vleugels fladderde, leek dat blijkbaar net een dode dwerg. Met andere woorden: de mensen geloofden het omdat ze het zo graag wilden geloven. Magisch, rot toch op zeg. Ik weet dat klein en shit hetzelfde is omdat ik zestien jaar oud en een meter vijftien lang ben.

Judy Garland was ook zestien toen ze in de *The Wizard of Oz* speelde, maar ik wil wedden dat zij zich drie meter lang voelde omdat ze een filmster was. Ik had beter moeten weten dan ook te proberen een ster te worden, want hoewel mijn moeder elke avond 'Duimelijntje' voor me zong, nam ze me ook een keer mee naar de opnames van *Saturday Night Live* toen we met vakantie in New York waren, en net op de avond dat ik daar was, waren er tientallen kleine mensen die als act van de tribune vielen. Mijn moeder vond het afschuwelijk en begon midden in de zaal te huilen. De mensen om ons heen dachten dat ze ontroerd was, en dat al die gekken op het toneel haar andere kinderen waren of zo. Dat het mijn mooie Munchkinbroertjes waren, ook al heeft mijn moeder een gemiddelde lengte, net als mijn twee broers. Ze zouden ook een gemiddeld leven kunnen hebben, als ze mij niet hadden gekregen. Mijn moeder heeft altijd geprobeerd mij het gevoel te geven dat ik zo ongeveer volmaakt ben, maar hoe ongeveer kan dat zijn als het lijkt alsof je moeder je uit een poppenwinkel heeft meegenomen.

Saturday Night Live is nooit grappig, maar die avond dat wij er waren, was het verschrikkelijk. Een van de kleine mensen bezeerde zich toen hij van die tribune viel, maar daar lette niemand op behalve mijn moeder, die na de opname expres nog een uur bleef wachten om te vragen of het goed met hem ging. Ik was woedend, want alle mensen die langs ons liepen zeiden 'Mooie voorstelling' tegen mij.

Ik zou trouwens nooit aan zoiets meedoen, want mijn ouders houden niet van vernederende circusacts. Daar zou ik mijn scriptie over schrijven, over kermisattracties en de Hottentot-Venus. De meeste mensen weten niet veel over de Hottentot-Venus, maar ze was beroemd vanwege haar achterwerk, dat de Victorianen ongelofelijk groot vonden. Daarom werd ze een attractie en konden mensen haar tegen betaling bekijken en betasten. Jij wist bijvoorbeeld vast niet dat ze Saartjie heette, ofwel Saartje, of zelfs maar dat ze een naam had. Saartjie is de schatigheidsvorm, niet de ver-

kleinvorm. Of, erger nog, de *kleinerende* vorm om haar belachelijk te maken. Ik was van plan om als climax van mijn scriptie te vertellen dat Saartjie na haar afschuwelijke leven op de kermis op zesentwintigjarige leeftijd stierf en dat haar kont daarna werd tentoongesteld in een museum in Parijs. Ze was wees geworden tijdens een commando-expeditie in Zuid-Afrika, anders zouden al die verschrikkelijke dingen haar bespaard zijn gebleven.

Ik heb gelukkig wel ouders. En die hebben mij altijd afgeschermd. Ik bedoel niet dat ze mij in een kast opsloten of zoiets, maar ze vonden het nooit goed als mensen onderweg of op vakantie foto's van me maakten of me aanraakten. En als mensen me aanstaarden, zelfs kinderen, staarden mijn ouders terug, met een vriendelijke maar doordringende blik. Je kunt het kinderen niet kwalijk nemen dat ze je aangapen. Niet alleen omdat ik klein ben, maar ook omdat ik een beetje 'disproportioneel' ben. Zo noemen ze dat als je lichaamsdelen niet binnen de standaardcurve passen: disproportioneel. Dan zijn je armen of benen te kort, of je romp is te klein en je hoofd veel te groot. Of misschien ben je gewoon zoals je bent, net als Saartjie Hottentot, maar ben je alleen disproportioneel in vergelijking met andere mensen. Misschien wordt 'disproportioneel' op een dag wel als een scheldwoord beschouwd en bedenken ze een leukere term. Volgens mij weet iedereen tegenwoordig wel dat het woord hottentot beledigend is. Of misschien ook niet. De meeste mensen zijn veel te dom om te weten welke woorden beledigend zijn. En als ze er eindelijk achter komen, blijven heel veel mensen ze toch gewoon gebruiken. Ze vinden het slijmerig en politiek correct om dingen op een aardige manier te zeggen, of ze willen een wangedrocht graag een wangedrocht blijven noemen.

In elk geval mocht ik van mijn ouders niet meedoen aan *American Idol*, hoewel ik goed kan zingen, omdat ze weten dat de presentator, Simon Cowell, misvormde mensen altijd uitlacht. Het is een beetje ingewikkeld, want mijn vader en moeder zullen nooit toegeven dat dat ook voor mijn 'situatie' geldt, maar ze willen me

toch beschermen. Door dat dilemma hebben ze uiteindelijk toegegeven, en mocht ik dit jaar naar een highschool waar veel aan podiumkunst wordt gedaan, en dat is dus de oorzaak van deze hele nachtmerrie.

Misschien hadden mijn ouders moeten toegeven dat dwergen beter af zijn als je ze opsluit, of ophangt in het bos van Oz; dan was mij de vernedering bespaard gebleven om te doen alsof ik best geschikt ben voor zo'n flitsende school. Mijn ouders zijn respectievelijk een meter vijfenzestig en een meter tweeëntachtig, maar ze zitten in het bestuur van elke dwergenvereniging ter wereld en ze hebben het altijd over 'kleine mensen' alsof er geen ander woord voor bestaat. Ze nemen me mee naar bijeenkomsten voor 'kleine mensen' en ze krijgen het voor elkaar om daar niet op te vallen. Dus vanuit hun zeepbel kunnen ze ervan dromen dat mijn schitterende schoolprestaties en charmante persoonlijkheid mij populair maakt bij mijn medeleerlingen, dat ik een geliefde Lilliputter kan zijn tussen de Brobdingnagianen.

Zo is het niet gegaan. Maar ik wil wel meteen zeggen dat wat er is gebeurd niet de schuld van mijn ouders is en dat ik het ze niet kwalijk neem. Waarschijnlijk zijn ze inmiddels helemaal gek geworden, of gestorven aan een maagzweer of een hartaanval. Ik weet dat ze me zoeken, en als ik daaraan denk, word ik misselijk. Dat zal wel komen omdat ik van ze hou. Maar ik kan hier nu nog niet weg, ik weet niet eens of ik ooit nog wel weer de wereld in durf.

Want het grootste deel van de maatschappij, inclusief de Darcy Arts Academy, is totaal anders dan mijn ouders. Op internet krijg je daar een goed beeld van. Ik zal een voorbeeld geven. Als je 'kleine mensen' googelt, krijg je 230.000 hits, waaronder een heleboel voor Fisher Price-poppetjes zonder benen. Als je 'dwer-gen' googelt, krijg je bijna 300.000 hits, waaronder veel YouTube-filmpjes van kickboksende dwergen, bowlen met dwergen of Chinese dwergendorpen. Verder bestaat er nog de fijne website rentamidget.com, waar je dwergen kunt huren. En als je zoekt op

‘dwergmeisje’, kom je op allerlei ranzige websites terecht. Misschien is het in de grote boze wereld niet zo gemakkelijk te begrijpen waarom dwergen zo’n hekel hebben aan het woord ‘dwerg’, dus laat ik je een handje helpen. De Vereniging van Kleine Mensen legt het als volgt uit:

het woord is in ongenade gevallen en wordt door de meeste mensen met een klein lichaam als beledigend ervaren. Het woord stamt uit 1865, de hoogtijdagen van de freakshows op de kermis, en werd voornamelijk gebruikt voor kleine mensen die aan het publiek werden tentoongesteld: daarom is het tegenwoordig onacceptabel. Termen als dwerg, klein mens, lilliputter en mensen die klein van postuur zijn, kunnen meer of minder acceptabel zijn, maar de meeste mensen worden liever gewoon bij hun naam genoemd.

‘In ongenade gevallen.’ Geweldig. Iedereen mag mij Judy noemen, ook als ik een baantje heb als geile porno-escortdwerg, want ik kan nu toch nergens meer heen. Grappig: ik zit ergens helemaal onder in de put, maar ik kan nog steeds niet omhoog.

Mijn ouders hebben me trouwens per ongeluk Judy genoemd, ze hadden er niet aan gedacht dat Judy Garland een dwergenbespotter is. Judy is altijd de lievelingsnaam van mijn moeder geweest, en wie is er nu ook niet dol op dat schilderij van Klimt waarop Judith het hoofd van Holofernes vasthoudt? Misschien bestaat er op een dag wel een plaatje van mij waarop ik het hoofd van Kyle Malanack vasthoud, maar dat is dan een schimmige krantenfoto, een digitale opname van een bewakingscamera in een parkeergarage of zo. Ik denk niet dat er miljoenen posters van zullen worden gemaakt voor boven tienerbedden. Misschien ook wel. Sommige kinderen zijn dol op slechteriken.

Ik was op school trouwens wel écht briljant. Je moet niet alleen slim zijn om toegelaten te worden op Darcy, maar ook over andere, ‘artistieke’ talenten beschikken. Misschien is dat wel hoe

het verhaal verder zal gaan, als het bekend wordt, als ze me hier vinden. Het vervolg. Al die mensen van Darcy zeggen: ‘Ze leek zo, eh, zo normaal!’ Maar dan verbeteren ze zichzelf: ‘Niet zeg maar normaal, maar, je weet wel, lief – alleen moeten ze zich dan ook weer verbeteren, want ik was niet bepaald lief, ik was eerder sarcastisch, en dat voor zo’n popperig meisje. ‘Nou,’ moeten ze dan toegeven, ‘wie zou er ook niet doordraaien, na wat haar is overkomen?’ Ze weten allemaal wat er is gebeurd. Het is te erg om over na te denken, en ik wou dat ik het zelf niet wist. Ze zouden moeten zeggen dat ik slimmer was dan goed voor me was, dat het beter geweest zou zijn als ik een dier was, dat ik dan niet wist wat ik miste, dat ik niet over mijn leven kon nadenken. Een beetje onwetendheid zou mijn redding zijn geweest. Wat heb je er nu aan als je je situatie heel helder doorziet, maar er niet uit kan ontsnappen? Ik zou heel graag willen horen dat ik op school zo geniaal ben, als het tenminste niet iets was waarmee ik elke seconde van mijn leven moest overcompenseren.

Hallo, media: hier volgt een soundbite voor wanneer jullie me vinden: als je geboren bent met het etiket ‘achondroplasie’, dan leer je meteen goed spellen. Als de eerste de beste jongen op wie je verliefd durft te worden de allerergste *Carrie*-streek uit de geschiedenis van het daten met je uithaalt, dan is het logisch dat je wegloopt en je verstoppt. Want wie kan er daarna nog van je houden? Je ouders, misschien. Maar hoe kun je die nog onder ogen komen als je zo lang hebt geprobeerd elkaar ervan te overtuigen dat je normaal bent?

Ik wil alleen maar zeggen dat als je mij bent, en je niet bij een pinautomaat, een openbare telefoon of de slang van een benzinepomp kunt, en je armen en benen disproportioneel kort zijn, en een mond hebt die niet te zoenen is zonder dat het een soort circusact wordt, dan val je niet binnen de inmiddels verouderde, oorspronkelijke betekenis van het woord ‘normaal’. Wat – geloof het of niet – volgens het woordenboek ‘zeldzaam’ is.

Ik ben dus een zeldzame dwerg in het Motel Manor aan de

rand van Ypsi, zó dicht bij mijn ouders dat ze me inmiddels al lang hadden moeten vinden, en misschien ben ik in groter gevaar dan ik denk. Maar dat kan me niks schelen. Ik hoop dat het verhaal hier stopt. Dat lijkt me prima. Dan komt door mij de droom uit van al die hoopvolle Oz-fans, die wachten tot een van de dwergen zich verhangt.

Duimelijntje, Duimelijntje, lief, klein ding. Duimelijntje, Duimelijntje, dans en zing. Duimelijntje, Duimelijntje, wees niet bang; als je hart vol liefde is, ben je drie meter lang.

2

De zuurstokroze jaren tachtig waren al afgelopen toen mijn ouders van St. Louis naar Michigan verhuisden met mijn oudere broer, Chad, en een restaurant openden met de naam Judy's Grill. Het zou ontroender zijn geweest als ze het restaurant naar mij hadden genoemd in plaats van mij naar het restaurant, maar nou ja. Ik zou kunnen doen alsof ik al geboren was voordat het restaurant werd geopend en ze mij zo'n schattige baby vonden dat ze geen betere naam konden bedenken voor de tent waar ze hompen vlees op de grill gooien, maar Judy's Grill was er nu eenmaal eerder. Mijn moeder raakte zwanger in de lente waarin ze daar kwamen wonen; ze stond achter het fornuis terwijl Chad in zo'n wipstoeltje lag dat automatisch heen en weer wiegt en waarin hij in slaap viel terwijl er een mobile met dieren boven zijn hoofd ronddraaide. Ze schonk koffie in, serveerde warme maaltijden aan mensen die vaste klanten werden, en moest haar schort steeds losser vastknopen tot ze te zwanger was om te werken. Toen ging ze naar het ziekenhuis en kreeg mij. Mijn vader vond haar sexy, zelfs toen ze vijftientig kilo was aangekomen; er zijn foto's waarop hij verlekkerd naar haar moddervette enkels staat te loeren, er is er zelfs een waarop hij haar Hottentot-kont vastpakt.

Wat de bevalling betreft, daar deed mijn moeder heel nuchter over. Na mijn geboorte bleef ze maar een week thuis en daarna nam ze mij mee naar het werk, en gaf mij in de keuken de borst. Hoewel ik een medisch probleem had, stopte mijn moeder pas met werken toen ik als een tropische vrucht werd opengesneden omdat er een buis in mijn luchtpijp moest worden geplaatst om-

dat die te smal was, waardoor ik niet goed kon ademen. Daar kan ik me trouwens niks van herinneren, ik was toen nog een baby. Maar mijn moeder herinnert het zich alsof het tien minuten geleden is gebeurd, want telkens als ik hoest, sjeest ze op me af, waar in huis ik ook ben. Toen ik weer beter was, namen ze mij altijd mee naar Judy's Grill. Ze was net die Chinese vrouw uit dat boek, *The Good Earth*, dat we in de tweede klas bij Engels lezen. Ik bedoel die vrouw die telkens weer zwanger werd gemaakt en dan in haar eentje in een achterkamertje haar kind ter wereld bracht; ze knaagde de navelstreng door en ging de volgende dag weer als een slaaf op het veld aan het werk, met de baby in een doek op haar rug. Zo'n type is mijn moeder ook. Niet klagerig, bedoel ik. Volgens mij is ze daar te trots voor. Ik ben zelf wel een klagerig type. Maar waarschijnlijk wilde mijn moeder ook heel graag weer samen met mijn vader aan het werk. Ze houdt van werken. En ze houdt van mijn vader. Ze is altijd aan het rennen en vliegen en dingen aan het doen, behalve 's avonds, als alles wat er overdag moet gebeuren klaar is – dan leest ze de bestsellers van de *New York Times*. Geen nieuwe, trouwens. Oudere, die ze uit de bieb in Ann Arbor haalt. Als ze er een uit heeft, legt ze hem op mijn nachtkastje, met het briefje met de uitleendatum ertussen als een soort deadline. Soms lees ik die boeken. Meestal niet.

Mijn vader vindt het leuk dat mijn moeder altijd zo druk is. Hij is zelf ook druk, maar dan veel onopvallender. Hij rookt pijp en luistert naar Ella Fitzgerald en Louis Armstrong, en als hij in een hippe bui is naar Cassandra Wilson, die hij heeft ontdekt door een televisiedocumentaire over jazzmuziek. Mijn vader is iemand die doet wat wij graag willen doen; dat houdt in dat als hij niet aan het werk is of dingen repareert, hij meestal samen met Chad naar een footballwedstrijd van Michigan kijkt, in het clubshirt van Michigan dat mijn moeder hem op de ouderdag heeft gegeven. Ze zijn heel trots dat Chad op de universiteit van Michigan zit, dat hij zo goed kan zwemmen en zo knap en aardig en slim is. En als ze dat niet waren, zouden ze nog steeds naar de ouderdag

van de universiteit gaan, zelfs als we drieduizend kilometer ver weg zouden wonen in plaats van tien minuten bij de campus vandaan. Zo zijn ze wel.

Misschien was de drukte in Judy's Grill wel een opluchting voor mijn moeder, vergeleken met het leven met mij. Ze is ziekelijk dol op de Grill; het zou me niets verbazen als ze na mijn geboorte moedermelk in de koffie van de klanten spoot. Misschien was het werken in de Grill voor haar een fijne afleiding van mijn gruwelijke babytijd. Het restaurant is rommelig, het ruikt naar versgebakken friet, je hoort het gekraak van de pepermolen en het geklets en gesmak van de etende mensen. In het ziekenhuis is niks te eten, en als er al iets te eten is, smaakt het naar lysol. Bovendien: als je in een kamer zit waar de muren zo op de vloer lijken dat je het gevoel hebt dat je zwemt terwijl je loopt, vergaat je de eetlust wel. Het academisch ziekenhuis van Michigan ruikt en smaakt naar een antiseptisch niks. Judy's Grill is roodgloeiend gezellig.

Geen enkele moeder vindt het leuk om te zien dat haar kleine dwergenbaby op een brancard wordt vastgebonden, maar de mijne is behoorlijk stoer. Mijn vader vertelt nog wel eens dat ze anderhalf jaar lang om de tien seconden de buis in mijn luchtpijp schoonmaakte. Dat kon hij zelf niet aan, niet omdat het goor was, heeft hij me bezworen, maar omdat hij doodsbang was om het verkeerd te doen. Mijn moeder zegt altijd dat ze nog nooit zoveel van iemand heeft gehouden als van mij, vanaf het begin. Chad moet maar met dat stukje familiegeschiedenis zien te leven; hij heeft tenslotte een fantastisch leven, dus dan mag ik toch wel mama's lieveling zijn? Bovendien ben ik een meisje, en mijn moeder zei dat ze zo graag een meisje 'voor zichzelf wilde, met het idee dat Chad voor mijn vader was. Het is inderdaad waar dat Chad en mijn vader perfect zijn voor elkaar. Chad is druk en grappig en mijn vader is heel rustig. Hij trekt mijn vader mee naar buiten om te voetballen in de achtertuin, hij choqueert hem met schuine moppen, en hij kan mijn moeder perfect nadoen: 'Chad! Judy!

Sam! Ik hoor ruzie! Straks bezeert iemand zich nog! En dat is dan Sam!' Een perfecte imitatie, compleet met haar grappige accent uit het Midden-Westen, dat nasaal en heel jong klinkt.

Mijn moeder is opgegroeid op een boerderij en heeft nog steeds een boerenritme; ze wordt wakker voor dag en dauw. Ze doet graag klusjes als het nog fris en stil is, ze maakt elke ochtend ons ontbijt voordat ze in alle vroegte met mijn vader naar de Grill gaat om daar tientallen andere mensen van eten te voorzien. Ze kan ook dingen maken en repareren: de televisie, het dak op ons huis, de tegels in de badkamer. Het enige wat ze aan mijn vader overlaat is de auto, en ze vraagt heel vaak of hij er iets aan wil repareren, volgens mij zelfs als er helemaal niets kapot is. Ze heeft voor hun trouwdag een keer een plank met wieltjes eronder gekocht, waarmee hij onder de opgekrikte auto kan liggen sleutelen. Volgens mij vindt ze monteurs sexy, en mijn vader doet daar graag aan mee. Dan gaat hij de auto repareren, of doet alsof. Hij vult de olie bij of zoiets. Mijn moeder heeft een ingelijste foto van hem op haar nachtkastje staan, ook al hoeft ze alleen maar opzij te kijken om hem naast zich te zien liggen. Op die foto rolt hij net onder de auto vandaan, met smeer op zijn handen en een Engelse sleutel triomfantelijk opgestoken alsof het een wapen is.

Maar hoewel mijn moeder van mijn vader houdt, houdt ze het meest van ons drieën. En ze heeft bewezen dat ze onvoorwaardelijk van mij houdt door na mij nog een kind te krijgen. Mijn kleine broertje Sam is voor mij het bewijs dat mijn ouders niet zo erg waren geschrokken dat ze niet aan een nieuw project durfden te beginnen. En mijn moeder werd voor haar bravoure beloond, want Sam is helemaal top. We zijn allemaal dol op hem. Dat is moeilijk uit te leggen, ik kan alleen zeggen dat hij een licht nerveuze jongen van twaalf is met vooruitstekende tanden en een beugel, dat hij nog geen dertig kilo weegt, geen gevoel voor humor heeft en in het weekend hiphoples heeft in het buurthuis. Zijn spijkerbroek hangt zo laag dat je zijn boxer kan zien, en hij doet altijd overal ontroerend goed zijn best voor.

Ik probeer me wel eens voor te stellen hoe het in Ann Arbor was toen Sam en ik nog niet waren geboren, toen Chad nog klein was en mijn ouders jong en optimistisch waren. Toen waren er minder boetiekjes en minder winkelcentra, maar het stadion en de wegen waren er al wel; ik zie dan altijd een ouderwets universiteitsstadje voor me, er klinkt muziek uit de ramen van het Hill Auditorium, in de schaduw van het Power Centre wordt gedanst, op de campus zijn de ramen van de Brown Jug, die de hele avond geopend is, verlicht. Daar drinken de studenten van Michigan slappe koffie – Starbucks bestond nog niet – uit grote, roomwitte bekers. Judy's Grill ligt recht tegenover de Brown Jug, aan South University. Mijn vader en moeder hebben het restaurant ingericht met veel rood, pizzerialampen, hoekbanken en katoenen tafelkleedjes. Ze kochten na een tijd zelfs een jukebox. Soms, als het in de Brown Jug te vol is, komen er studenten naar Judy's Grill en draaien de stomme gouwe ouwe plaatjes van mijn ouders, zoals Journey en REO Speedwagon.

Maar ik wil het niet te veel romantiseren, want meestal zitten er oude mensen, die met hun tandeloze mond een gehaktballetje naar binnen werken of soep drinken met een rietje. Gepensioneerden gooien nooit geld in de jukebox, dus mijn moeder draait gratis 'Happy Together' en de Beatles voor ze. Dat vinden ze geweldig. En ze vinden mij ook geweldig: ik ben de eeuwig klein blijvende mascotte van Judy's Grill.

Soms denk ik wel eens dat de Grill, voordat ik er was, leek op een plaat van Norman Rockwell. En toen: béng! Een spontane genetische mutatie, misschien in haar eitje, of misschien in een zaadcel van mijn vader. Dat is te goor om over na te denken, want hoe dat gaat is natuurlijk algemeen bekend, maar zou een dwergzaadcel naar een eicel van gemiddelde grootte zijn gezwommen met een openingszin als: 'Ik heb je iets heel bijzonders te bieden?' Of was het eitje misschien aan de kleine kant? In elk geval kwam ik dus tevoorschijn. Een beroemde arts bij wie mijn ouders vroeger kwamen, heeft mij een keer onderzocht in een hotelkamer van

het conferentieoord waar de bijeenkomst van de Vereniging voor Kleine Mensen werd gehouden; hij zei dat het meestal aan de zaadcel ligt. Ik vraag me af of mijn vader zich daar schuldig over voelt.

Mijn moeder wist meteen dat ze zwanger was omdat ze constant moest kotsen, maar ze wisten 'het' pas later, bij twintig weken om precies te zijn, toen de dokter op de echo zag dat ik te korte ledematen en iets aan mijn bekken had. De echoscopist van het ziekenhuis zei waarschijnlijk iets als: 'O, ik haal even de dokter erbij,' want kennelijk kun je op de echo zien of het kind 'klein van postuur' is, wat ik nogal hilarisch vind, want welk ongeboren kind is nu niet zeg maar 'klein van postuur'? Wat nou korte ledematen. Dus mijn ouders zeiden toen natuurlijk iets als: 'Is alles in orde, echoscopist?' waarna zij antwoordde: 'De dokter zal het u wel uitleggen,' en vanaf dat moment was de rest van hun leven uitgestippeld; de ouderwetse ideeën van mijn vader over abortus, het kind dat ze al hadden, dat zijn leven helemaal zou veranderen door deze shit, dat het misvormde kind alle aandacht zou opeisen, de gesprekken die ze moeten hebben gevoerd, de uiteindelijk beslissing. Laten we haar toch maar houden! Of misschien zeggen ze dat alleen maar achteraf, en hebben ze er niet eens over gedacht om me te laten wegmaken. Misschien hield mijn moeder juist nog veel meer van mij toen ze het van die dwerg-groei hoorde. Meer dan van wie ook, zelfs meer dan van Chad, haar lange, gezonde dreumes. Maar ze leefden niet in de middeleeuwen. Er werden toen al echo's gemaakt, en toen ik dat voor het eerst hoorde, in de zesde klas bij biologie, begon ik mijn ouders erover aan hun kop te zeuren; hadden ze overwogen om mij weg te maken? Maar dat is natuurlijk geen vraag waar je een eerlijk antwoord op kunt verwachten. In elk geval heb ik nu hun leven verpest door mijn eigen leven te verpesten. Dus zelfs als ze er toen geen spijt van hebben gekregen dat ze mij hebben laten komen, dan hebben ze dat nu misschien wel. Bij biologie vroeg de leraar ook een keer: 'Meisjes, weten jullie wat je nodig hebt om

niet in de problemen te komen?’ Wij: ‘Wat dan, meneer Katz?’ Toen zei hij: ‘Een kwartje.’ Wij keken elkaar aan zo van: ‘Waar heeft-ie het over?’ en hij zei: ‘Je pakte het kwartje, stopt het tussen je knieën en drukt je knieën tegen elkaar, dan krijg je geen problemen.’

Over problemen gesproken, ik heb een keer gelezen dat ouders van kinderen met leukemie meer posttraumatische stress en nachtmerries hebben dan die kinderen zelf. Dat snap ik wel. Je kind te zien lijden is vast minstens zo kut als zelf lijden. Ik wil wedden dat mijn moeder haar benen aan mij zou geven, als dat kon. En dan zou ik ze aannemen ook, want zo ben ik wel. Ik zou ze er zonder pardon afrukken en boven iedereen uit torenen, alsof ik op stelten liep. Dat is gewoon zo, ook al is het hypothetisch, snap je? Als het kon, zou mijn moeder haar benen aan mij geven en dan zou ik die aannemen. En daarom kan ik dus nooit meer naar huis, want om mij te zien doodgaan van verdriet over dat schandaal op Darcy, is misschien wel afschuwelijker voor hen dan voor mij. Voor zover het nog erger kan, tenminste. Het grappige is dat ik geen echt slecht mens ben, dat weet ik zeker, want als ik ervoor kon zorgen dat mijn kleine broertje, Sam, mijn leven moest leiden en ik dat van hem, dan zou ik dat niet doen. Ik wil liever dat ik dit heb dan dat ik moet toezien dat hij het heeft, ook al is hij een jongen. Want als ik moest aanzien dat hij dit allemaal moest doorstaan, dan zou ik doodgaan. Ik weet niet waarom ik dat met Sam wel heb, en met mijn ouders niet. Misschien omdat hij klein is, en zij volwassen zijn.

De horror op Darcy begon trouwens niet meteen. Ik ben nog nooit zo gelukkig geweest als vlak voordat ik diep ongelukkig werd. Volgens mij is dat bij iedereen zo: als je in staat bent tot het voelen van een enorm overweldigend geluk, dan kun je ook het tegenovergestelde voelen, een enorm overweldigend verdriet. Wat ik in mijn dagboek heb geschreven, lijkt wel een grafiek die tot aan Thanksgiving omhoogschiet, en dan na Kerstmis van de bladzijde dondert. Dat is natuurlijk niet zo’n handige grafiek om

conclusies aan te verbinden, want je kunt niet zien waar de lijn blijft, hij verdwijnt gewoon in het niets.

De zomer voordat ik naar Darcy ging, deden mijn ouders heel zenuwachtig; ze zaten met elkaar te fluisteren en veranderden snel van onderwerp als ik binnenkwam na een middagje zwemmen met Meghan, mijn beste dwergenvriendin, die ik vier jaar daarvoor had ontmoet op een bijeenkomst van de Vereniging van Kleine Mensen in Florida, de VKM. Op zulke bijeenkomsten komen kleine mensen van heinde en verre samen en sluiten vriendschap. Mijn ouders en die van Meghan hebben elkaar daar ook ontmoet, en ze konden het goed met elkaar vinden – ze zijn alle vier van gemiddelde lengte, maar Meghan heeft ook een oudere broer die klein is, en nog een oudere zus van gemiddelde lengte. Ze komt de ene zomer een week bij mij logeren, en in het andere jaar logeer ik in de zomer een week bij haar; ze woont aan een rivier in Noord-Californië.

Altijd als Meghan en ik samen zijn, hebben we het erover dat we zo graag in dezelfde stad zouden willen wonen. Zij is ook een achondroplast, dus we lijken op elkaar, en we worden vaak aangezien voor zusjes; dat vinden we prima, maar we vinden het wel stom als mensen denken dat wij ook de zus zijn van zo'n beetje elke andere achondroplast ter wereld. Op die eerste VKM-bijeenkomst waar ik Meghan leerde kennen stikte het van de pubers, maar zij en ik waren de enige meisjes van twaalf. Het jaar daarna waren er heel veel jongere kinderen, maar geen jongens van onze leeftijd, en toen wij veertien waren, was er zelfs niemand van onze leeftijd. Vorig jaar heb ik daar een jongen ontmoet, Josh, die was wel leuk; we zijn een paar keer gaan dansen en zelfs een keer 's avonds laat gaan zwemmen, maar ik vond het gênant dat alle volwassenen schenen te denken dat dwergpubers meteen met elkaar moeten trouwen voor het geval ze niemand anders kunnen vinden. Ik heb zeg maar misschien drie keer met die jongen gedanst, maar meteen begonnen een heleboel mensen daar opmerkingen over te maken tegen mijn ouders, zoals: 'Wat een leuk stel, hè.'

Mijn ouders, die in de meeste dingen heel goed zijn, antwoordden dan: 'Ja, fijn dat Judy vrienden maakt en plezier heeft,' en daar lieten ze het bij. Koppelen is niet echt iets voor hen.

En hoewel ze zich de hele zomer zorgen hadden gemaakt, brachten mijn vader en moeder me die eerste ochtend heel enthousiast naar Darcy en deden erg hun best om vrolijke dingen te zeggen over de 'fantastische' muurschilderingen van de leerlingen en de 'creatieve sfeer' op school. Ze hielden de traditie hoog van het strak aankijken van mensen die naar mij starden, hoewel ik eindelijk zover was dat ik kon denken: 'Ze staren naar me omdat mijn ouders zijn meegekomen naar school. Gaan jullie nou alsjeblieft meteen weg.' Ik zei tegen ze dat ik er sowieso al uitzag als een kind van zes, en dat ze het niet nog erger moesten maken door te blijven. Maar ze luisterden niet naar me en bleven de hele ochtend bij de bijeenkomsten en oriëntatielessen, inclusief een twintigminutengesprek met de directeur, meneer Grames, en de schooldecaan, mevrouw O'Henry. 'We hebben hier toegang tot medische zorg van topniveau en we zijn zeer begaan met het fysieke en psychische welzijn van de leerlingen, Judy. Dus ik hoop dat je meteen naar me toe komt als je je ergens zorgen over maakt of als je iets nodig hebt.'

Tijdens de lunch namen ze me mee, weg van de gruwelijke potentiële gevaren in de kantine: een te hoge stoel zodat ik niet met mijn voeten bij de grond kon, niemand om bij te gaan zitten, een of andere uit een film weggelopen pestkop die mijn blad met een broodje hamburger door de lucht liet vliegen en mijn melkgeld afpakte. Ze namen me mee van de 'campus' naar Zingerman's, waar we een broodje kalkoen namen. Op de terugweg kauwde ik op vier spearmint-kauwgumpjes, die ik bij de achteringang van de school in de prullenbak spuugde. Mijn ouders wilden per se met mij meelopen tot aan de deur waar ze afscheid van me namen door me te kussen en te omhelzen alsof ik honderd jaar weg zou blijven in plaats van drie lesuurtjes. Maar ik worstelde me los en ze verdwenen. Ik was verschrikkelijk opgelucht toen ze weg waren.